
Má přítelkyně

Veronika Moreira

ČERVEN, GREENWICH

☁ Konec jara a první letní dny přinášely všem nové naděje, ty největší a nejsladší však prožíval král a jeho nová rodina, kterou vyzdvihl ke svému trůnu, jako Bůh vyzdvihuje své věrné a věřící, aby je zahalil do roucha věčného blaha... Bude však opravdu věčné? Pochyby, vrtkavost a tenký led... to byl život u dvora dávno předtím, ale co teprve teď?

Padnout králi do oka, stát se jeho milenkou a nakonec třeba i novou královnou – najednou to vznešeným rodinám a dámám u dvora nepřipadalo zdaleka tak nesnadné či dokonce nesmyslné. Dokázala to Anna, jistě, ta čarodějka, o níž později vešlo ve známost, že ovládala nejednu z mnoha zakázaných milostných dovedností. Ale po ní přišla další, zdaleka ne tak přitažlivá a jistě ani dost talentovaná v umění ovládnutí muže.

Můj pán s ní však prožíval znovuzrození, jako by doufal, že její čistota smyje z jeho kůže všechnu špínu předešlých hříchů a pochybení. Minulost, ačkoliv byla vzdálená jen pár týdnů, byla zapomenuta jako nečistá myšlenka, která jen bleskla hlavou a navždy se ztratila v labyrintu nevědomí. Já ale nezapomněl...

Svůj vnitřní neklid a vzpomínky palčivé a žhavé jako sotva vyhaslá louč jsem skrýval za kýžené pocity radosti a nadšeného vnímání všech nových skutečností. Dal jsem jim průchod ve svých myšlenkách až v úplné samotě, v temnu mého pokoje, kde jsem dlel stále častěji v naprostém osamění.

Ema tu stále byla. Udržela si práci u dvora i v nové domácnosti, spokojená se svou novou paní i sama se sebou, s událostmi, jež daly nový tvar a pravidla životu těch, kdo dýchali stejný vzduch jako jejich král. Mluvili jsme spolu jen málo.

Chodívala po práci v prádelně celá horká a rudá v obličejí, z její zástěry se kouřilo, voněla sušenou levandulí a celá říčná zase spěchala do královských kuchyní, odkud mi přinesla večeři, maso se zeleninou, zapečené v hutném těstě, a velký džbán piva. Mlčky si potom sedla k ohni a něco vyšívala, občas po mě jen hodila pohledem jako šípem, když jsem zamlaskal, či dal průchod jiným tělesným potřebám.

Toho červnového večera, poté, co malá ručka bledé, plavovlasé dívky přijala jeho obrovské rámě a poprvé pozdravila svou zemi v postavení královny, jsem konečně pochopil, že tohle královské divadlo si žádá pokračování. Bez velkého rozmyšlení, bez příprav, žádná velká filosofie. Divák si žádá velkolepost všech tragikomických dějství bez dlouhých přestávek, v nichž by klaun mohl začít propadat sentimentu.

Bavili se mým komicky nastrojeným zevnějškem, mou lechtivou poezií opěvující králův triumf; oslavované a tiché stvoření po jeho boku však jen rozpačitě kloplilo zrak, rty semknuté v povinném úsměvu, bledé líce zalité ruměncem pokaždé, zvedl-li někdo z pánů u stolu číši jejím směrem.

Král a Jana Seymourová – on celý ve zlaté odrážel sílicí letní paprsky slunce a velký, pyšný a mocný jako krocán seděl vedle své šedé slípký, kterou zatím nikdo patřičně nepoučil jak sedět, tvářit se a občas i něčím přispět ke konverzaci v takové společnosti – ti dva působili tak obrovským kontrastem, že jen málokdo po chvíli věnoval pozornost mně, když v čele stolu naskýtal se obraz daleko pozoruhodnější a snad i zábavnější.

Ani ona však za svým pánem nezaostávala, pokud šlo o lesk a drahocennost šperků či šatů. Okázalost jí slušela, lesk náhrdelníku dodával její průsvitné pleti trochu zdravější barvu, stříh šatů se pokoušel zalichotit podsadité postavě. Anna, štíhlá a vznosná, vždy s pyšně pozvednutou bradou – jak nepodobné si byly!

Banket na počest královny Jany byl brzy nadmíru veselý a hlučný, král mezi číšemi vína a obrovskými porcemi zvěřiny popřával sluchu svým novým oblíbencům, Cromwell stál jako vždy v pozadí a jeho ostřížící zrak pečlivě odhadoval způsobilost všech přítomných k jakýmkoli budoucím zásluhám.

Mladá královna se ocitla pod ochranným křídlem své švagrové, bratry manželky, ženy s liščí tváří a neobyčejně prohnáním výrazem v neustále přivřených očích. Naklonila se k ní a dlouze jí cosi šeptala, přičemž byl výhled ctnostné novomanželky omezen na bujný dekolt společnice.

Janin výraz nedokázal skrýt trpké rozčarování, když ta ovíněná ženská konečně se smíchem ustoupila, neboť se za ní objevil její manžel, aby ji odvedl k tanci. Jana se otočila pro otcovskou útěchu na manžela, ten byl však ponořen do vášnivé debaty se Suffolkem a s Janiným mladším bratrem Thomasem Seymourem.

Já jsem se brzy vytratil ze středu toho sílicího hluku ven, na čerstvých vzduchu, abych se natáhl do trávy a nechal se pohltit její svěžestí. Voněla brzkým příchodem léta, vlhkou hlínou, koňským potem a slámou, občas sem zavál chladný proud vzduchu od řeky a s ním se mi o nos otřela vůně pečených ryb.

Náhlý stín nade mnou mě přiměl otevřít oči. Jak výstižné, ta osoba nebyla ničím jiným než trvalým stínem na duši těch, kterým zkřížila cestu. Stála tam, zakrývající zář slunce, které jsem do té chvíle vystavoval tvář. Lady Jana Rochfordová, vdova po Annině nešťastném bratrovi. Od těch prvních dnů nepochopitelného zatýkání v královských komnatách paláce jsem ji neviděl.

Teď tu nehybně stála, oslněná sluncem za její hlavou jsem jí neviděl do tváře, posadil jsem se v trávě a ona mě beze slova obešla, aby se posadila na nízkou kamennou lavici opodál. Chvilí jsem na ni mžoural, než mé oči otupělé světlem začaly znovu vnímat.

Dívala se teď přímo před sebe, směrem k hostině, tvář měla nepochybně poznamenanou sledem nedávných událostí i jejich důsledků. Její pleť měla šedý nádech, rty pevně sevřené a koutky povadlé jako ústa rychle stárnoucí ženy. Klobouk jí zakrýval čelo i oči, i tak byl však v její tváři jasně patrný výraz jakéhosi odevzdání.

Přemohla mě zvědavost, bylo mi jasné, že čeká na povzbuzení k rozhovoru. Čert ví, proč si zas jednou vyhlédla zrovna mě. O čem chce mluvit s kašparem? Řady jejích přátel u dvora značně prořídly, přesto se tu díky Cromwellovi znovu usadila jako pavouk v síti.

Jen ona a starý Boleyn byli stále ostudnou připomínkou toho, že kdysi byla tahle rodina spřízněna s královskou krví, že kdysi byla královna, dcera jejich rodu, která rozvířila život u dvora i v Anglii natolik, až vysokou vlnou smetla mnohé z jejich trůnů, aby pomohla králi nastolit nový řád.

Teď se nad královnou voda zavřela a to, co po ní zbylo, jedno krásné malé dítě s jejíma očima, je daleko, daleko odtud. Nové naděje se tak zřejmě rodí ve zkameněném srdci starší princezničky, jež poslala svému otci a jeho nové

plavovlasé dámě gratulaci k sňatku, v níž doufá i v brzký návrat ke dvoru a nabízí Její Milosti své služby stejně jako oddanost.

Však Seymourové jsou starý rod katolíků, uznávají sice svrchovanost svého krále, ale jejich stará víra má pevné, nezviklané kořeny. Královna z takové rodiny, jež jistě sama prokáže vliv na manžela, tak jistě dýchá do žhavých uhlíků naděje mnoha dalších, stejně doufajících v návrat starých pravidel...

Vdova stále mlčela, pohled namířený směrem k hodovní tabuli, stejně jako já mohla sledovat krále s tvářemi plnými jako sysel a vedle něho to málomluvné stvoření, ženu, jíž zřejmě dlouho potrvá, než zjistí, koho má na své straně a koho ne.

Naštěstí má dva bratry, schopné dravce, kteří ji udrží stranou všech dvorských intrik a budou ji chránit jako nejcennější rodinný šperk, jenž teprve mistrným vsazením do královské koruny odhalil světu pravost a dokonalost svého třpytu.

Pozoroval jsem z profilu její nehybnou tvář a dumal jsem, zda ve svém zasnění neslyší sladkobolné tóny loutny Marka Smeatona, který by na takové slavnosti určitě nechyběl. Zda vnímá jeho sametový hlas, z dálky rušený veselým smíchem George Boleyna, tak živoucím a bezstarostným, jenž už značně podroušen vínem a zavěšen do dvou přátel, mladých sokolníků, míří do řad Smeatonových posluchačů.

Zavřel jsem oči ze smutku nad tou představou, jen proto, abych je otevřel a viděl to, co skutečně bylo k vidění. Tak nesourodý novomanželský pár, on blažený a rozveselen vínem i květnatou mluvou kohosi, kdo právě tiše opěvoval bledou a značně nadsazenou krásu novomanželky.

„Pan Cromwell mi dnes oznámil, že zůstanu u dvora jako dvorní dáma Jejího Veličenstva. Snad to mělo být i její přání, ačkoliv pochybuji, že si zatím na nějaká přání vůbec troufá. Co na to říkáte, Wille? Ptám se vás, protože nevím, koho se zeptat na názor, abych se přitom nemusela vystavit strachu z pohrdání.“ Její hlas zněl zprvu zastřeně a slabě, ale s každým dalším slovem sílil, jako by sbírala všechnu odvahu a poslední sílu k této pro mě tak nepodstatné otázce.

„K čemu jsou vlastní názory na nepochopitelná přání a rozmary našich pánů?“ odpověděl jsem vyhýbavě. Přemítal jsem, proč by královna Jana měla projevovat takové přání. Snad přece jen ozvěna špatného svědomí? Nebo jen praktické přihlídnutí k jejím zkušenostem ve službě u dvora a jistě

nedocenitelným pozorovacím schopnostem, díky kterým jí Cromwell za mnohé vděčil.

Oba jsme se zadívali Janiným směrem a pozorovali ženu trochu přezrálou na první manželství, ale především na ženu, jejíž city, myšlenky, úvahy a touhy nebylo možné odhadnout. Už v dobách, kdy sloužila Kateřině a poté Anně, bylo jen málo toho, co o ní člověk mohl s jistotou říct. Krom toho výčtu ctností, jaká byla?

Její svatbě předcházely nejstrašnější a nejskandálnější soudní procesy a popravy v historii Anglie, vdala se za muže, který zotročil a opustil svou první ženu a nechal popravít druhou. To všechno o něm věděla. Ale měla kdy na vybranou? Milovala ho přesto? Nebo jen slepě následovala svou povinnost k rodině a svému králi?

„Co tkví v myšlenkách a touhách těch, kdo sotva přišli k moci, kdo z nás ví?“ zanotoval jsem a vysekl před ní poklonu, až mi louplo v kříži. Všimla si, jak jsem zasyčel bolestí a v jejích očích to blesklo čirým pohrdáním. Než jsem stačil dokončit myšlenku, vstala, uražena mou neupokojivou odpovědí a zamířila k zahradní slavnosti.

V její chůzi byla najednou zpět všechna dřívější povýšenost, ani stopa po nejistotě a studu. Otočila se ke mně v půli cesty a zvolala: „Zdá se, že už nejste nejmladší, Wille, mějte se na pozoru, i vás by mohli chtít nahradit. Myslete na to a zkuste šetřit hlubokými poklonami, ještě je budete potřebovat.“

Vzdalovala se a já si všiml lesklé ozdoby jejího klobouku, klobouku ve francouzském stylu. Kde jsem ho jen viděl? No ano, byl to *její* klobouk, přesně ten, v kterém kdysi jela poprvé na lov s králem... Ta ženská má odvalu, to jsem musel uznat. Všechny šaty, klobouky a jiné Anniny věci zůstaly přece v majetku krále, dokonce po popravě vykoupil i její oblečení. Nikdo si nesměl nic z toho přivlastnit a uchovat pro vzpomínku.

Jak k němu ta jezinka přišla? Těžko to mohl být Annin dárek, ty dvě se nemohly vystát. Znovu jsem se přesvědčil, že má zřejmě mnohem delší prsty, než jsem zatím mohl odhadnout. Na chvíli jsem zadoufal, že si mladá královna nebude tuhle dámičku z přemíry soucitu s jejím osudem příliš pouštět k tělu.

V ten moment ke mně dorazil králův osobní sluha, aby mi tlumočil příkaz Jeho Veličenstva – obstarat nějaké noty a rekvizity k malému představení, které bylo naplánováno k završení slavnosti. Divil jsem se, proč mám vše

chystat už teď, daleko dřív než bylo v plánu, ale ukázalo se, že královský pár má v úmyslu brzy se vzdálit.

Veselá hudba a trocha prostořeké poezie o životě vesničanů znovu rozproudila krev znavené společnosti, mladá královna však zůstávala nedotčena všeobecným veselím a v hloučku svých dam nějakou chvíli postávala stranou, vyčkávajíc ochranného rámě svého pána.

Jindřich se dosud skvěle bavil, ale zřejmě znovu pocítil nepříjemný tlak a bolest v noze, která se objevila vždy znenadání, což ho během krátké chvílky uvrhlo v neklid, značnou nervozitu a nakonec obvykle v nesnesitelný stav střídání sebelibosti a hněvu.

Jediným mocným douškem vypil poslední pohár vína, za pomoci dvou mužů se zvedl a s obtížemi došel ke své mladé laňce, aby ji v příštích chvílích zasvětil do sladkých povinností mezi manžely. Zalitoval jsem v té chvíli svého tloušťkou a bolestí trpícího krále, ale když jsem pak viděl ji, jak kráčí po jeho boku, tak odevzdaně a klidně, těžko mi bylo se rozhodnout, koho z těch dvou vlastně litovat víc...

Čas plynul a život u dvora se stával klidnějším a vyrovnanějším, hrůzy těch květnových dnů, kdy se vůně vlhké jarní trávy mísila s pachem strachu a krve, se pomalu ztrácely v mlze, která každé ráno obklopovala smutné a studené sochy v zahradách.

Nová královnina domácnost byla v tak ostrém kontrastu s družinou dam a sloužících, která ještě nedávno tvořila stálé okolí Anny Boleynové, že to nemohlo nechat nikoho na pochybách o Janině snaze vymýtit a rozprášit navždy to semeniště zla – francouzská koketérie a nevhodná móda, pánské návštěvy v pozdních hodinách, bujaré veselí, tanec a hudba do noci, karban a špitání do oušek za damaškovými závěsy – to všechno byla mrtvá minulost.

Když upjatá Jana procházela kolem v čele svých dam, němého úžasu a povytažených obočí bylo dost na to, aby je zaznamenal i král. V jeho mlčenlivé reakci na tu změnu však byla patrná tichá spokojenost. Královna Jana se v této věci projevila jako osoba schopná vlastního úsudku. Žádné francouz-

ské čepce, odhalená ramena a vyzývavé výstřihy, nic z toho, co ke dvoru přivedla francouzská opovážlivost bývalé královny.

Anglická upjatost a zdrženlivost znovu ovládla módu u dvora, dámy si hýčkaly šatník dle královnina vzoru, brzy se zdálo, že snad i stejně klopi oči a mají stejně cudné úsměvy, aby nebylo pochyb o jejich oddanosti novému řádu a nové královně.

Žádné hýření do pozdních hodin v královniných komnatách, žádná hlasitá hudba k nevázanému tanci, žádní muzikanti či jiní muži v místech vyhrazených Jejímu Veličenstvu a dámám poctěných službou Jindřichově třetí manželce. Volta, ten nemravný tanec, kterým kdysi Anna nejednou krále rozpálila i veřejně urážela, tančila-li s jinými, byl s náležitým pohoršením hudebníkům zakázán.

V tom kontrastu byla nepřítomnost mrtvého a ztraceného zosobnění mládí a jeho radostí v podobě pánů Norrise, Boleyna, Breretona, Smeatona a Westona, těch mladíků, jež svého času znamenali zlatý výkvět u dvora, ještě patrnější, zvučnější a... smutnější. Vzpomínky, jež mě občas přepadly a uvedly v zádumčivost, však nesměly trvat dlouho.

Nastalou prázdnotu, která tolikrát čišela ze studených zdí, ačkoliv jsem jako obvykle vedl večerní zábavu a snažil se rozehrát sinalé tváře dvorních dam milostnou poezií, musela vystřídat překotná veselost a humbuk vyvolaný čímkoliv, zahnat dlouhé a plíživé stíny minulosti však nebylo vždycky snadné.

Ti muži byli nadmíru výrazné osobnosti u dvora, jejich smích a mladistvá energie dávala Jindřichovým palácům život. Jejich přítomnost byla vždy doslova magická, stejně jako její – ačkoliv je všechny přivedla do zkázy a temna, chladu a zatuchlosti řádně neoznačených mělkých hrobů.

Ten večer byl dlouhý a teplý, večere se protáhla do pozdních hodin a ještě před půlnocí si můj pán nechal přinést mísu studeného masa zapečeného v těstě a podnosy plné ovoce. Vzal do ruky jeden z obrovských lesklých, vlhkých a temně rudých hroznů, přiložil si ho k ústům a s rozkoší ukusoval jednotlivé bobule jednu po druhé, zatímco pozoroval svého oblíbence Suf-folka, jak tančí se svou mladičkou vévodkyní.

Královna Jana v bohatě zdobených šatech, s perlovým náhrdelníkem a plavými vlasy sčesanými pod zářící čelenkou mohla být toho večera dokonce považována za hezkou, nebýt jejího obvyklého výrazu bez života,

přísně semknutých rtů a očí, které se zabývaly jen úpornou snahou o to, aby se nesetkaly s nevhodným pohledem někoho jiného.

Co na ní vidí? – napadalo mě, kdykoliv jsem se na ni zahleděl. Ale spíš jsem se měl ptát, co na ní viděl tehdy, když ještě v Toweru věznil svou druhou manželku a čekal na kata z Calais, jehož dobře odvedená práce s mečem byla královou propustkou do nového manželství. Teď, když ji měl a konečně utrhl plod jejího staropanenství, dalo se říct, že už jen málo pozornosti věnoval jejím jednoduchým zálibám.

V soukromí ji samozřejmě pravidelně navštěvoval, někdy mě zanechal u jejích dveří, abych ji pobavil hrou na loutnu nebo četbou sladkobolných veršů, kdyby se jí zachtělo nějakého rozptýlení před spaním. Místo toho však dokázala dlouho do noci šít a vyšívát, čemuž se obvykle oddávala v tiché společnosti svých dam. Hudbu však měla ráda, aspoň to prozrazovala změna ve výrazu její nezdravě bledé tváře, melodie však musela být vždy tichá a jemná, nerušivá.

Její přísné vzezření a nápadná upjatost se uvolnily teprve ve vzácných chvílích, kdy se u dvora objevila Elizabeth, její sestra. Seděly spolu dlouhé hodiny v tichém rozmlouvání, z výklenku u pootevřeného okna vdechovaly společně letní vůně ze zahrad pod nimi, někdy se jen se skromným doprovodem vypravily na procházku do zeleně kolem paláce.

Obě pak měly zdravější ruměnce ve tvářích a své rty nechaly spontánně ozdobené úsměvem. Elizabeth byla pro tyto příležitosti obvykle obdarována skvostnější róbou a novým šperkem do vlasů. Když jsem měl možnost je spolu zahlédnout, pozoroval jsem, že s přibývajícím věkem navzdory veškerému úsilí o opak beznadějně propadám sentimentu, a do mé mysli se dokonce vkrádala myšlenka, že snad i něco dobrého nakonec vzejde z těch zbytečných a hrozných smrtí před Janinou svatbou.

Šťastnější život pro Jindřicha a jeho dvůr, doba klidu a prosperity pro národ. Takhle to jistě viděl král Jindřich, můj pán a chlebodárc. Nebyl důvod, abych já, jeho šašek, sluha a otrok, to neměl vidět stejně...

Seděl jsem u krbu a snažil se teplem ohně uvolnit ztuhlé svaly téměř zchromlého krku a zad, cítil jsem bolest a únavu ve všech údech, jako bych za těch pár týdnů zestárl o deset let. Ema byla v nečekaně hovorné náladě, zašívala rukáv na jedné z mých košil a nejspíš si usmyslela, že mě ten večer bude aspoň chvíli bavit historkami komorných, o způsobu, jakým se náš pán nechal okouzlit Janou Seymourovou.

„Pamatuješ na Wolf Hall, Wille? Úchvatný dům, tak obrovský a starý, ale téměř žádné služebnictvo. Kdyby si tehdy král nevezl s sebou celý dvůr, těžko by starý John Seymour a jeho žena dokázali uctít takovou společnost. Starý šlechtický rod, všechna čest, ale v tom domě bylo víc pavučin než stříbrného nádobí. Ještě že měl král už tehdy oči jen pro Seymourovu dceru, bylo by mu jedno, i kdyby mu přinesli k večeři vejce se slaninou a žejdlík piva.“

Smála se, až se její vlnadná hrud' celá roztřásla a chvíli nemohla popadnout dech. Přistihl jsem se, že i mě ta vzpomínka donutila k úsměvu. Pak se mi ale vybavil jiný obraz. Obraz těch dvou mnohem později, v době, kdy Anna trávila své poslední dny v Toweru a měla docela jasnou představu o tom, co nastane v Jindřichově životě po její smrti.

Procházeli tehdy nádvořím, její matka a bratři v uctivé vzdálenosti za nimi. Bylo až směšné sledovat tu úpornou snahu, aby jeden nezavadil o rukáv pláště nebo šatů druhého. V jednu chvíli se k ní sklonil blíž a zřejmě řekl něco, co je oba rozesmálo. Vycítila příležitost a zmínila se o možnosti návratu princezny Marie ke dvoru, o možnosti svatého otcova odpuštění, o možnosti vrátit prvorozené dceři všechna patřičná privilegia plynoucí z jejího pravého postavení královské princezny.

Tehdy se jeho výraz změnil, nazval ji hloupou. Hloupou a malichernou, když se stará o takové věci, jako je postavení a osud jeho nelegitimní dcery. Proč by se měla starat o jiné než o vlastní děti, které spolu budou mít? Tehdy mě ohromilo, že se při své přirozené zdrženlivosti nestáhla a neodmlčela, nesklopila oči a neztyčila, jak by se v tu chvíli slušelo a u ní předpokládalo.

Naopak, letmo se dotkla jeho paže a ospravedlnila svůj požadavek „vřelou touhou po jeho rodinném štěstí, po klidu jeho i její mysli, po bohulibém činu, jenž zajistí šťastnou budoucnost jejich země a manželství“. Tehdy nesouhlasně vzdychl, ale neodporoval.

„Když si vzpomenu, jak ji poslali pryč spolu s královnou Kateřinou, jak doufala, že u ní bude dál sloužit, ale poslali ji domů, aby ji nemohla utěšovat a podporovat v té její „katolické zatvrzelosti“, jak prý řekl Cromwell. Taková vesnická jeptiška! A pak stačila králi jediná ubohá hostina ve Wolf Hall s jejím otcem, s tím starým pijanem, trocha sentimentu a opileckých blábolů o jeho záslužném tažení v Cornwallu a náš král nevěděl kam s očima, když k němu tu pobledlou vadnoucí květinku posadili. Myslím, že starý Seymour už pro ni v tu dobu neměl jiné uplatnění než klášter.“

Ema mluvila s posměchem a zahořklou záští v hlase, stejně jako ty tlusté a upocené kuchařky dole, v labyrintu královské kuchyně, nebo jako služky a pradleny, co se rychle tisknou ke zdi nebo rovnou utíkají, když zahlédnou někoho, kdo alespoň občas přichází do styku s vyšším služebnictvem.

Pozoroval jsem ji a s hořkostí zaznamenával její tělesné změny. Nebyla už nejmladší, dělala těžkou práci a její svět, to byly hádky a pomlouvačné debaty s ostatními ženskými, které buď ze své pozice komandovala, nebo je naopak musela poslouchat.

Vybavil jsem si scénu, o které zrovna mluvila. Posedával jsem kolem a čekal na rozkazy panstva, podle nich jsem pak buď bavil hosty pepnými historkami o neoblíbených členech nižší šlechty, nebo doprovázel na flétnu některého z pánů, který se ujal slova a rozhodl se ohromit přítomné dámy recitací.

Tak nenápadné a nevýznamné osoby, jakou tehdy byla hostitelova dcera Jana Seymourová, jsem si snad ani nevšiml. O konverzaci a zábavu krále se překotně starali její bratři. Teprve před koncem večere se objevila mezi hosty a byla jen letmo a ve spěchu představena králi, který se v té chvíli horlivě věnoval kusu pečeného berana a mezi sousty pokyvoval zámeckému správci v odpověď na jeho chvalořečení ohledně Seymourova vinného sklepa.

Nezaznamenal jsem nějakou zvláštní změnu ve výrazu nebo chování svého pána poté, co pobledlou dámu ve stejně vybledlých šatech uctivě pozdravil, aniž by si utřel omastek stékající mu z vousů. Už vůbec se nedalo říct, že by nevěděl kam s očima. Ale když jsem se takto pokusil oponovat Emě, odbyla mě tvrzením, že my chlapi na tyhle věci nemáme pozorovací talent. V tom měla možná pravdu. Někdo ze stolovníků pak jen tak mimochodem prohlásil, že lady Jana je z deseti dětí a že Seymourova rodina nemá o mužské dědice nouzi. Teprve mnohem později jsem si uvědomil důsledek té poznámky.